

Resălbăticirea în România

Vânătoarea

*Partidă de vânătoare, Mehadia, Caraș-Severin.
Florian Möllers / Rewilding Europe*

Principalele subiecte

- Cadrul juridic aplicabil vânătorii
- Specii de vânat și specii de interes cinegetic
- Limitări privind vânătoarea
- Răspunderea pentru pagubele cauzate de vânat

Principalele concluzii

- 1 Vânătoarea este legală numai atunci când se desfășoară în zone desemnate.
- 2 Atribuirile în gestiune sunt încheiate cu administratorul fondului cinegetic.
- 3 Există anumite zone, cum ar fi zonele protejate, în care vânătoarea nu este permisă.
- 4 Este posibil să se desemneze sau să se creeze zone în cadrul fondurilor cinegetice, în care vânătoarea este interzisă sau restricționată.
- 5 Răspunderea pentru pagubele cauzate de speciile de vânat este reglementată prin norme speciale, însă responsabilitatea revine în principal autorităților publice și administratorului fondului cinegetic.

Cuprins

1. Cum funcționează vânătoarea în România?	2
2. Ce specii pot fi vâdate?	2
2.1 Specii de vânat	2
2.2 Specii de interes cinegetic	2
3. Unde poate avea loc vânătoarea?	3
3.1 Atribuirii în gestiune	3
4. Ce permise și autorizații sunt necesare pentru vânătoare?	4
5. Poate fi scos un teren dintr-un fond cinegetic?	5
6. Este posibilă restricționarea vânătorii în cadrul unui fond cinegetic?	5
6.1 Suprafețe neproductive cinegetic	5
6.2 Zone de liniște	6
7. Cine este răspunzător pentru pagubele/daunele cauzate de speciile de vânat?	8

1. Cum funcționează vânătoarea în România?

Vânătoarea este reglementată de Legea vânătorii,¹ care consideră vânătoarea atât ca mijloc de obținere a hranei, cât și ca manifestare a unei practici culturale străvechi. Legea vânătorii (i) identifică speciile de vânat care pot fi vâdate; (ii) reglementează condițiile pentru a deveni vânător autorizat; și (iii) reglementează zonele în care vânătoarea poate avea loc.

Regimul de vânătoare are ca obiectiv principal administrarea și gestionarea faunei cinegetice într-un

mod durabil. Acesta urmărește conservarea biodiversității și menținerea echilibrului ecologic, permițând în același timp exercitarea vânătorii și a activităților social-economice asociate.²

Sunt excluse din această definiție a „vânătorii” activități precum uciderea animalelor pentru atenuarea pagubelor sau pentru prevenirea conflictelor dintre animalele sălbatice și oameni, deoarece acestea sunt activități care sunt de obicei întreprinse de partenerii contractuali ai autorităților publice.³

2. Ce specii pot fi vâdate?

Legislația privind vânătoarea face referire la *speciile de vânat* și la *speciile de interes cinegetic*.⁴ Această distincție urmărește să garanteze că atât practica vânătorii, cât și conservarea biodiversității și a echilibrului ecologic sunt luate în considerare în mod corespunzător.

2.1 Specii de vânat

Speciile de vânat sunt acele specii de animale sălbatice care pot fi vâdate în mod legal. Lista acestora se regăsește în [Anexa 1](#) la Legea vânătorii. Puteți găsi o listă a celor mai comune specii de vânat din România [aici](#).

Vânătoarea acestor specii este legală numai în anumite perioade ale anului și în limitele cotelor de recoltă stabilite în Legea vânătorii. Ambele variază în funcție de specie.

Cu toate acestea, există unele excepții, având în vedere că anumite specii de vânat pot fi ucise în orice moment al anului, în orice parte a României, în cazul în care acestea provoacă pagube culturilor, silviculturii sau animalelor domestice.

2.2 Specii de interes cinegetic

Legea vânătorii face referire și la speciile de interes cinegetic. Această categorie se referă la speciile care au fost vâdate în trecut, dar care sunt protejate în prezent, vânătoarea acestora fiind ilegală.

O listă a acestor specii se regăsește în [Anexa 2](#) la Legea vânătorii. Aceste specii sunt, în general, aceleași cu cele protejate de legislația europeană, aceleași cu cele protejate de legislația europeană, cum ar fi Directivele privind habitatele și păsările.⁵ Interdicția de a vâna aceste specii se aplică indiferent dacă acestea trăiesc în ariile naturale protejate sau în afara acestora.

3. Unde poate avea loc vânătoarea?

După cum am menționat mai sus, vânătoarea este legală numai atunci când se desfășoară în zone desemnate. Acestea poartă denumirea de „fond cinegetic”. Un fond cinegetic constă într-o suprafață de teren public sau privat în care speciile de vânat sunt libere și pot fi vâdate. Pentru a fi considerat fond cinegetic, zona trebuie să îndeplinească mai multe condiții:⁶

- suprafața fondului cinegetic trebuie să fie de cel puțin 5.000 ha la câmpie, 7.000 ha la deal și 10.000 la munte;
- populația de specii de vânat din fondul cinegetic trebuie să fie suficient de mare și stabilă;⁷
- întinderea geografică a fondului cinegetic trebuie să fie identificată cu limite definite (e.g., se pot lua în considerare garduri sau anumite semne);
- fondurile cinegetice trebuie să fie constituite în timp;
- toate unitățile administrative, cu excepția municipiilor⁸, trebuie să fie incluse în fondul cinegetic.

Fondurile cinegetice, fie pe terenuri publice, fie pe terenuri private, sunt administrate de autoritățile publice locale), care pot ceda dreptul de a gestiona

fondul cinegetic unei terțe părți, în cadrul unei atribuiri în gestiune.⁹

3.1 Atribuiri în gestiune

O atribuire în gestiune este contractul încheiat între administratorul fondului cinegetic și un gestionar, în temeiul căruia acesta din urmă plătește un tarif de gestionare administratorului și se angajează să gestioneze în mod durabil fondul cinegetic. De obicei, atribuiri în gestiune sunt încheiate pentru o perioadă de 16 ani.¹⁰

Numai următoarele entități pot fi autorizate în calitate de gestionar al fondurilor cinegetice și pot încheia o atribuire în gestiune cu administratorul:

- organizații vânătoarești;¹¹
- administratorul pădurilor proprietate publică a statului;
- administratorii pădurilor proprietate privată;
- administratorii pădurilor proprietate publică a unităților administrativ-teritoriale;
- instituțiile publice care au ca obiectiv cercetarea științifică în domeniul vânătorii; și
- instituțiile de învățământ care studiază vânătoarea.

Exemplu

Poate o organizație de resălbăticire să devină administrator al unui fond cinegetic?

În conformitate cu legislația română, fondurile cinegetice sunt atribuite de către autoritatea publică responsabilă cu gestionarea vânătorii diferitelor tipuri de gestionari, inclusiv organizațiilor vânătoarești. Cu toate acestea, pe baza definiției legale a unei *organizații vânătoarești*, o organizație de resălbăticire nu s-ar califica în mod normal.

În conformitate cu Legea vânătorii, o organizație vânătoarească trebuie să fie o persoană juridică română constituită pe baza principiului liberei asocieri a vânătorilor cu domiciliul sau rezidența în România. Scopul său statutar trebuie să includă gestionarea durabilă a faunei cinegetice și exercitarea vânătorii. În plus, organizațiile vânătoarești trebuie să desfășoare activități specifice de vânătoare, cum ar fi eliberarea permiselor de vânătoare prin intermediul personalului calificat, gestionarea populațiilor de vânat și întreținerea instalațiilor necesare pentru activitățile de vânătoare.

La prima vedere, aceste caracteristici par a fi incompatibile cu obiectivele unei organizații de resălbăticire, în special atunci când accentul se pune pe neintervenție și pe refacerea ecosistemului, mai degrabă decât pe gestionarea activă a vânatului.

Cu toate acestea, ar putea exista o soluție juridică în acest sens. Membrii unei organizații de resălbăticire care dețin permise de vânătoare valabile ar putea, în principiu, să constituie o nouă entitate juridică sub forma unei organizații vânătoarești. Pentru a respecta cadrul juridic, actul constitutiv ar trebui să includă, printre obiectivele organizației, și exercitarea vânătorii.

Odată constituită, această nouă entitate ar putea solicita gestionarea unui fond cinegetic și și-ar asuma toate responsabilitățile prevăzute de lege, inclusiv stabilirea zonelor de liniște și verificarea candidaților pentru obținerea permisului de vânătoare (a se vedea secțiunea 6 de mai jos).

În concluzie, deși o organizație de resălbăticire în forma sa actuală nu se poate califica ca gestionar al unui fond cinegetic, membrii acesteia ar putea înființa o organizație vânătoarească separată, conformă din punct de vedere juridic, în acest scop, cu condiția îndeplinirii tuturor cerințelor legale.

În cazul în care fondul cinegetic se află pe o proprietate privată, toți proprietarii terenurilor incluse în fondul cinegetic respectiv pot constitui o asociație a proprietarilor de terenuri. În acest context, asociația proprietarilor de terenuri are dreptul de a alege un gestionar pentru fondul cinegetic stabilit pe proprietățile lor. Atribuirea în gestiune va fi acordată direct gestionarului propus de asociația proprietarilor de terenuri.

La încheierea atribuirii în gestiune (e.g., la expirarea termenului atribuirii în gestiune sau la rezilierea acesteia de către una dintre părți din motive de încălcare a obligațiilor legale sau contractuale), dreptul de gestionare a fondului cinegetic va fi atribuit unui alt gestionar.

4. Ce permise și autorizații sunt necesare pentru vânătoare?

Fiecare vânător are nevoie de un permis de vânătoare¹² împreună cu o autorizație individuală de vânătoare sau o înscriere într-o autorizație colectivă de vânătoare¹³. În plus, sunt necesare, de asemenea, un permis de port-armă și un certificat de asigurare de răspundere civilă pentru accidente în legătură cu activitatea de vânătoare¹⁴. Pentru a vâna pe proprietatea altei persoane, vânătorul trebuie să fie în măsură să prezinte, la cerere, autorizația de vânătoare.¹⁵

Permisul de vânătoare este un document eliberat de o organizație vânătoarească care ia în considerare

cotele de recoltă existente alocate fiecărei atribuirii în gestiune. Aceste cote de recoltă sunt stabilite în funcție de mărimea fondului cinegetic gestionat de organizația vânătoarească respectivă. Permisul de vânătoare poate fi anulat în cazul în care titularul său a comis o infracțiune în temeiul Legii vânătorii.¹⁶

O autorizație individuală de vânătoare /înscriere în cadrul unei autorizații colective de vânătoare este o înregistrare care atestă faptul că o persoană/un grup are dreptul de a vâna într-un fond cinegetic sau într-o parte a fondului cinegetic. Documentul de

înregistrare este eliberat de gestionarul fondului cinegetic, cu un termen de valabilitate cuprins între 1 și 30 de zile, specificând speciile de vânat care pot fi vâmate în temeiul autorizației.¹⁷

Dreptul unui vânător de a vâna va fi suspendat dacă permisul de armă este suspendat sau dacă autorizația de vânătoare a fost revocată. Acest lucru se poate întâmpla dacă titularul a încălcat termenii permisului.¹⁸

5. Poate fi scos un teren dintr-un fond cinegetic?

Actul de stabilire a fondurilor cinegetice este o obligație a Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor. În cazul în care un teren este inclus într-un fond cinegetic, proprietarul terenului este obligat, în general, să permită vânătoria autorizată pe terenul său.¹⁹

Această obligație va continua până când nu mai este în interesul public. Acest lucru s-ar putea întâmpla, de exemplu, dacă în viitor nu ar mai exista animale de vânat în zonă.

Legea vânătorii nu permite unei persoane fizice să solicite modificări ale suprafeței acoperite de un fond cinegetic sau ale regimului aplicabil unui anumit fond cinegetic.

6. Este posibilă restricționarea vânătorii în cadrul unui fond cinegetic?

În conformitate cu legislația română, pot fi utilizate două mecanisme juridice pentru a restricționa vânătoria în cadrul fondurilor cinegetice desemnate:

- desemnarea suprafețelor neproductive cinegetic; și
- stabilirea zonelor de liniște.

Aceste mecanisme pot oferi practicienilor instrumente importante pentru a limita sau exclude vânătoria în zonele critice pentru proiectele lor.

6.1 Suprafețe neproductive cinegetic

Legea vânătorii clasifică terenurile din fondurile cinegetice ca fiind productive sau neproductive cinegetic, în funcție de prezența vânatului.²⁰

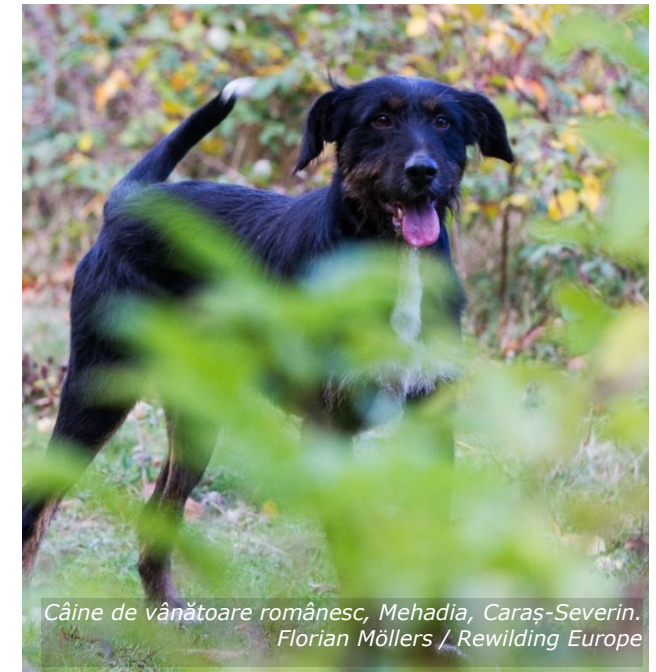
- Suprafețele productive cinegetic sunt frecventate de specii de vânat și, prin urmare, fac obiectul activităților de vânătoria și de gestionare. Acestea includ calcularea

cotelor de recoltă, eliberarea permiselor de vânătoria și punerea în aplicare a unor măsuri precum hrănirea suplimentară sau controlul populației.

- Suprafețele neproductive cinegetic sunt terenuri din fondul cinegetic care nu sunt frecventate de vânat sau în care densitatea vânatului este foarte scăzută. Aceste zone pot fi excluse de la activitățile de vânătoria printr-o decizie administrativă emisă de autoritatea publică centrală competentă.

Desemnarea suprafețelor neproductive cinegetic nu modifică includerea terenului în fondul cinegetic, însă înseamnă că acolo nu trebuie să aibă loc vânătoria activă sau intervenții conexe. Această distincție creează o cale potențială pentru proprietarii de terenuri de a solicita excluderea terenurilor lor de la exercitarea vânătorii în special

tunci când condițiile ecologice susțin o prezență minimă a vânatului.

*Câine de vânătoria românesc, Mehadia, Caraș-Severin.
Florian Möllers / Rewilding Europe*

6.2 Zone de liniște

Legea vânătorii prevede că fiecare fond cinegetic trebuie să includă cel puțin o zonă de liniște, care să acopere cel puțin 10% din suprafața fondului cinegetic.²¹

Zonele de liniște sunt supuse restricțiilor de vânătoare și pot include interdicții complete sau activitate redusă. Aceste zone sunt menite să asigure condiții de viață și densități optime pentru protecția faunei. Limitările specifice sunt stabilite de la caz la caz.

Administratorul fondului cinegetic este responsabil de gestionarea acestor zone, însă deciziile privind orice extindere a zonei de liniște trebuie să implice atât Agenția Națională pentru Protecția Mediului (ANPM), cât și administratorul fondului cinegetic.

Pentru zonele de resălbăticire situate într-un fond cinegetic, solicitarea desemnării ca zonă de liniște oferă un mijloc practic de restricționare a activității de vânătoare. Deși extinderea zonei de liniște este posibilă, practicienii sunt sfătuiți să se consulte cu ANPM pentru orientări procedurale.

În cazul în care o arie naturală protejată se suprapune cu un fond cinegetic, zona respectivă trebuie desemnată fie ca zonă de liniște, fie ca suprafață neproductivă cinegetic, iar vânătoarea trebuie interzisă în acea parte a fondului cinegetic.

Pe scurt, în cazul în care o zonă de resălbăticire se află într-un fond cinegetic, există două căi legale principale de a restricționa vânătoarea:

- solicitarea desemnării ca parte a zonei de liniște a fondului cinegetic;
- solicitarea desemnării sau extinderii unei zone protejate pentru a include zona de resălbăticire. Statutul de zonă protejată fie interzice complet vânătoarea, fie obligă gestionarul fondului cinegetic să considere zona ca zonă de liniște.

În cazul în care există deja o arie naturală protejată adiacentă, practicienii pot solicita extinderea limitelor acesteia pentru a include terenul resălbăticit, cu condiția ca acesta să îndeplinească criteriile de protecție legale (de obicei, prezența confirmată a speciilor protejate). Odată adăugată, zona va fi supusă aceluiași măsuri de conservare și utilizare ca și situl central protejat.

Exemplu

Proprietarul A deține o proprietate situată într-un fond cinegetic constituit legal, însă dorește să împiedice vânătoarea pe proprietatea sa și să descurajeze vânătorii să intre pe teren.

a) Își poate exclude Proprietarul A terenul din fondul cinegetic?

Legislația română privind vânătoarea nu prevede un mecanism direct pentru proprietarii individuali de terenuri de a-și exclude unilateral proprietatea dintr-un fond cinegetic existent. Cu toate acestea, dacă terenul îndeplinește criteriile ecologice, științifice sau de conservare prevăzute de OUG 57/2007⁵, Proprietarul A poate solicita ca terenul său să fie desemnat ca *arie naturală protejată*. Odată desemnat arie naturală protejată, activitățile de vânătoare pot fi

restricționate sau interzise, în funcție de categoria de protecție acordată (e.g., parc național, rezervație naturală etc.) Pentru desemnarea ca arie protejată, consultați documentul *Resălbăticirea în România: Obținerea și protejarea terenurilor sălbatice*, secțiunea 3.

b) Există alte modalități de restricționare a vânătorii, cum ar fi desemnarea ca refugiu?

Dacă proprietatea nu este eligibilă pentru a deveni o arie protejată în temeiul OUG 57/2007, există alte două opțiuni:

1. *Desemnarea ca zonă de liniște*: Proprietarul A ar putea propune extinderea zonei de liniște din cadrul fondului cinegetic pentru a acoperi terenul său. Zonele de liniște sunt impuse prin lege

pentru a oferi faunei sălbatice zone neperturbate și trebuie stabilite de gestionarul fondului cinegetic. Deși există un prag minim de suprafață (10% din suprafața fondului cinegetic), nu există un maxim legal, astfel încât extinderea este posibilă din punct de vedere teoretic. În cazul în care baza științifică pentru conservare este solidă și aprobată de autoritățile competente, Proprietarul A ar putea propune extinderea zonei de liniște pentru a acoperi întregul său teren, sau chiar întreaga zonă de vânătoare, deși acest lucru ar necesita colaborarea cu gestionarul fondului cinegetic și aprobarea autorității competente.

2. Clasificarea ca suprafață neproductivă cinegetic:

În cazul în care terenul Proprietarului A nu este frecventat de vânat sau are o densitate de vânat foarte scăzută, acesta poate solicita ca terenul său să fie clasificat oficial ca suprafață neproductivă cinegetic. Această clasificare exclude terenul de la activitățile de vânătoare, deși acesta rămâne oficial parte a fondului cinegetic. Decizia trebuie să fie emisă de autoritatea centrală de mediu pe baza datelor ecologice și a unei evaluări a prezenței vânatului.

Ambele căi oferă posibile temeuri juridice pentru limitarea sau excluderea activităților de vânătoare, fără a fi necesară scoaterea completă a terenului din fondul cinegetic.

c) Proprietarul A poate rămâne în cadrul fondului cinegetic, dar poate refuza exercitarea vânătorii?

Proprietarul A poate rămâne gestionarul fondului cinegetic (dacă deține licența necesară) sau poate fi proprietar de teren într-un fond cinegetic gestionat de o altă entitate și totuși să aleagă să nu vâneze el însuși. La rândul său, Proprietarul A nu poate împiedica vânătorii să vâneze, deoarece este obligat să permită desfășurarea activităților de vânătoare autorizate pe terenul său.

Cu toate acestea, în cazul în care Proprietarul A este gestionarul fondului cinegetic, acesta are în continuare, în temeiul Legii vânătorii, obligația de a efectua evaluări ale recensământului faunei sălbatice și de a stabili cote de recoltă pentru speciile prezente, chiar dacă nu intenționează să elibereze permise sau să organizeze activități de vânătoare.

O populație de vânat raportată mai mică va duce la o cotă de recoltă anuală mai mică și, prin urmare, vor fi eliberate mai puține permise de vânătoare pentru zona respectivă. Cu toate acestea, raportarea intenționată a unui număr mai mic de animale sălbatice poate duce la sancțiuni sau consecințe juridice.

d) Proprietarul A poate împiedica vânătorii să traverseze sau să acceseze proprietatea sa?

În principiu, vânătorii nu pot intra pe un teren privat pentru a vâna fără un permis de vânătoare valabil și trebuie să prezinte permisul la cerere. Cu toate acestea, dacă proprietatea se află într-un fond cinegetic desemnat oficial, iar vânătorii au autorizație legală, Proprietarul A nu poate, în general, să împiedice accesul în scopul vânătorii reglementate, cu excepția cazului în care terenul face obiectul unor restricții suplimentare (e.g., este desemnat ca arie protejată sau zonă de liniște).

Vânătorii trebuie să respecte normele de conduită responsabilă pe terenurile private, iar Proprietarul A are dreptul de a raporta orice încălcare a proprietății, vânătoare neautorizată sau comportament necorespunzător autorității competente în domeniul vânătorii sau aplicării legii.

7. Cine este răspunzător pentru pagubele/daunele cauzate de speciile de vânat?

Atunci când speciile de vânat produc pagube și/sau daune culturilor agricole, silvice sau animalelor domestice, se acordă despăgubiri.²² Pentru mai multe informații privind răspunderea pentru daunele cauzate de animale, consultați documentul *Resălbătirea în România: Răspunderea pentru daunele cauzate de animale*.

Răspunderea nu revine proprietarului terenului privat, ci este atribuită autorităților publice sau administratorilor desemnați ai faunei sălbatice, în funcție de locul și circumstanțele producerii pagubelor.²³

Răspunderea pentru pagubele cauzate de speciile de vânat apare în patru scenarii principale:

- Rănirea sau decesul ca urmare a atacului unei specii de vânat: Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor este responsabil pentru plata despăgubirilor, inclusiv a daunelor morale, către victimă sau familia acesteia.²⁴
- Pagubele produse în ariile naturale protejate care nu sunt incluse în fondul cinegetic sau în care vânătoarea este interzisă (zone de liniște și suprafețe neproductive cinegetic): ANPM este responsabilă de plata despăgubirilor.²⁵

- Pagubele produse în zonele protejate incluse în fondurile cinegetice în care vânătoarea este interzisă: ANPM este, de asemenea, responsabilă pentru aceste cazuri.
- Pagubele produse în fondurile cinegetice sau în orașe și sate: gestionarul fondului cinegetic poate fi responsabil dacă nu și-a îndeplinit obligațiile pentru prevenirea pagubelor (a se vedea mai jos).²⁶ Dacă gestionarul și-a îndeplinit aceste obligații, răspunderea revine Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor.²⁷

Pentru a evita răspunderea, gestionarii fondurilor cinegetice trebuie să se asigure că respectă o serie de obligații legale, printre care:

- să respecte cotele de recoltă anuale stabilite de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor;²⁸
- să furnizeze hrană și apă suplimentară animalelor sălbatice, după caz; și
- să răspundă solicitărilor proprietarilor de terenuri agricole de a elimina speciile de vânat de pe proprietatea lor, în cel puțin trei ocazii (deși legea nu definește în mod clar termenul pentru astfel de solicitări).

Nerespectarea oricăreia dintre aceste obligații poate avea ca rezultat nu numai răspunderea pentru pagubele provocate de speciile de vânat, ci și răspunderea pentru pagubele provocate animalelor gestionate de gestionarii fondurilor cinegetice.²⁹

Cu toate acestea, este important să subliniem faptul că proprietarii culturilor agricole/silvice nu sunt obligați să asigure protecția culturilor agricole/silvice și să pună la dispoziție mijloace de îndepărtare a animalelor.³⁰ Acest lucru înseamnă că gestionarii fondurilor cinegetice nu pot pretinde că pagubele au fost provocate din vina victimei (e.g., lăsarea unor atractanți neasigurați).

Pe scurt, întrucât speciile de vânat sunt gestionate de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor și de autoritățile desemnate sau de gestionarii autorizați ai acestora, practicienii privați nu sunt răspunzători pentru pagubele provocate de speciile de vânat, cu excepția cazului în care acționează în calitate de gestionari oficiali ai faunei sălbatice în temeiul unui act juridic. Cu toate acestea, o coordonare strânsă cu autoritățile relevante este esențială pentru a asigura claritatea responsabilităților și pentru a evita neînțelegerile, în special atunci când activitățile de resălbătire se intersectează cu zone reglementate de Legea vânătorii.

Exemplu

Proprietarul A a solicitat ca terenul său să fie desemnat drept „zonă de liniște”, o zonă în care vânătoarea este restricționată sau interzisă pentru a proteja fauna sălbatică. Cu toate acestea, în timpul perioadei de prelucrare a cererii, terenul rămâne parte a unui fond cinegetic. Din cauza prezenței umane minime, unii mistreți care locuiesc pe proprietate scapă și provoacă pagube terenurilor agricole învecinate.

1. Care sunt obligațiile gestionarului fondului cinegetic pentru pagubele provocate de animale?

Gestionarul fondului cinegetic este responsabil pentru prevenirea pagubelor provocate de speciile de vânat (a se vedea secțiunea 7). În cazul în care se produc pagube, iar gestionarul nu și-a îndeplinit obligațiile, cum ar fi punerea în aplicare a măsurilor de prevenire a pagubelor provocate de vânat, acesta poate fi obligat la plata de despăgubiri.

În cazul în care Proprietarul A este și gestionarul fondului cinegetic, aceste norme i se aplică. În caz contrar, Proprietarul A nu este răspunzător, dar gestionarul fondului cinegetic este răspunzător.

2. Are vreo importanță faptul că o cerere de desemnare a terenului ca zonă de liniște era deja

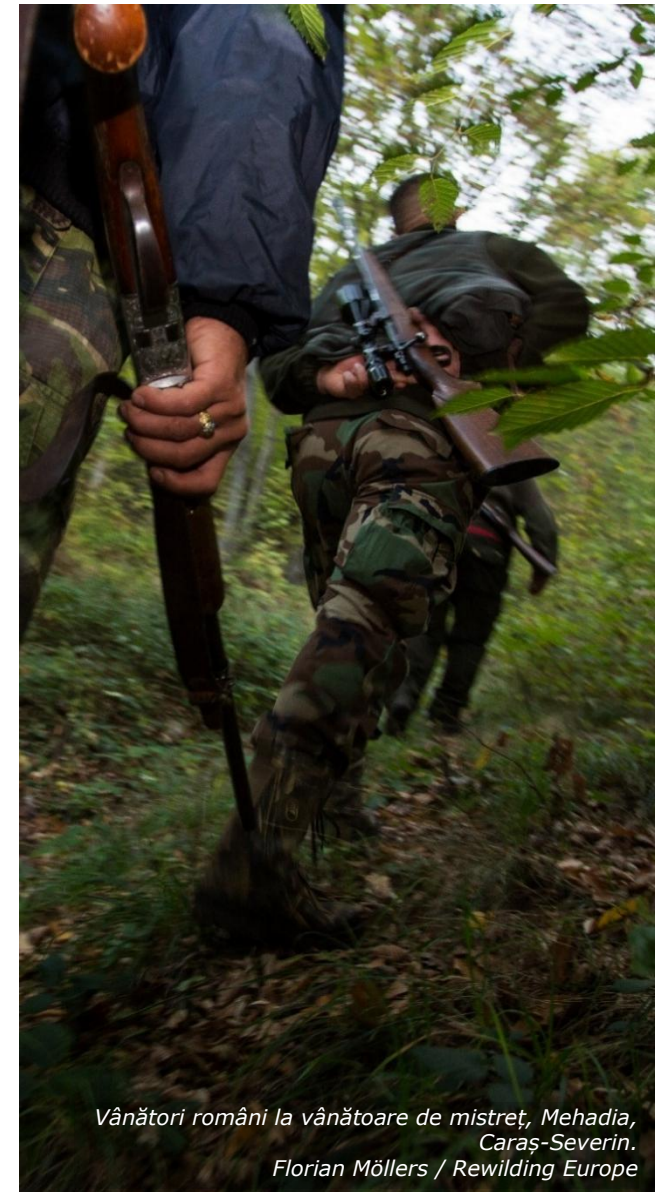
în curs de prelucrare, însă nu era încă în vigoare la momentul evenimentelor?

În timp ce cererea de acordare a statutului de zonă de liniște este în curs de examinare, terenul

rămâne din punct de vedere juridic parte a fondului cinegetic. Prin urmare, gestionarul fondului cinegetic continuă să fie responsabil pentru gestionarea speciilor de vânat și prevenirea pagubelor. Statutul în așteptare nu transferă răspunderea Proprietarului A, cu excepția cazului în care acesta este și gestionarul desemnat al fondului cinegetic. Deoarece terenul face încă parte din fondul cinegetic, deși ca zonă de liniște, Proprietarul A poate fi în continuare responsabil pentru pagube dacă este gestionarul fondului cinegetic.

3. Care este răspunderea după desemnarea zonei de liniște?

Odată ce terenul este desemnat oficial ca zonă de liniște și exclus din fondul cinegetic, responsabilitatea pentru pagubele provocate de speciile de vânat se schimbă. În astfel de cazuri, ANPM devine răspunzătoare pentru pagubele provocate de speciile de vânat, deoarece zona nu se mai află sub jurisdicția unui gestionar de vânătoare. Răspunderea pentru pagubele provocate de speciile de vânat depinde de statutul de desemnare a terenului și de îndeplinirea obligațiilor de gestionare de către gestionarii fondurilor cinegetice. Proprietarii terenurilor nu sunt obligați să pună în aplicare măsuri de protecție împotriva speciilor de vânat, iar responsabilitatea revine gestionarilor desemnați sau autorităților publice în funcție de statutul juridic actual al terenului

Vânători români la vânătoare de mistreț, Mehadia, Caraș-Severin.
Florian Möllers / Rewilding Europe

Note de final:

1. Principalul act legislativ care trebuie luat în considerare este Legea nr. 407/2006 a vânătorii și a protecția fondului cinegetic din 9 noiembrie („**Legea vânătorii**”), astfel cum a fost modificată. Versiunea cea mai actualizată este disponibilă [aici](#).
2. Legea vânătorii, articolul 1 litera (x) și articolul 3.
3. Legea vânătorii, articolul 1¹.
4. Legea vânătorii, articolul 1 litera (ac) și, respectiv, articolul 1 litera (m).
5. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 din 20 iunie privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice („**OUG 57/2007**”) are ca scop reconcilierea deplină a legislației naționale cu prevederile Uniunii Europene în domeniul protecției naturii și ținând seama de dispozițiile Directivei 79/409/CEE privind conservarea păsărilor sălbatice și ale Directivei 92/43/CEE privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică și garantarea conservării și utilizării durabile a patrimoniului natural, obiectiv de interes public major și componentă fundamentală a strategiei naționale de dezvoltare durabilă. Speciile relevante în acest caz sunt cele enumerate în Anexele 4A și 4B din OUG 57/2007.
6. Legea vânătorii, articolul 5.
7. Legea vânătorii, articolul 6 alineatul (1j): aceste informații sunt colectate de către gestionarul fondului cinegetic (e.g., gestionarul vânatului), care ține evidența și publică date privind populația de vânat.
8. Un municipiu reprezintă un nivel de subdiviziune administrativă. În România, statutul de municipiu este acordat orașelor mari și urbanizate. Legea se referă la „localități”, un cuvânt care nu are echivalent în limba engleză și care înseamnă o unitate teritorială generală (urbană sau rurală), mai mare decât orașele, dar mai mică decât județele. Cu toate acestea, întrucât satele se referă în special la unități teritoriale rurale, „unități administrative” este un termen considerat mai adecvat și mai cuprinzător în acest context.
9. Legea vânătorii, articolul 1 litera (c): atribuirea în gestiune este acțiunea prin care administratorul - autoritatea publică centrală care răspunde de vânătoare și de asigură administrarea faunei cinegetice - acordă dreptul și obligația de gestionare a faunei de interes cinegetic, în condițiile stabilite în prezenta lege.
10. Legea vânătorii, articolul 9 alineatul (1).
11. Legea vânătorii, articolul 1 litera (ț).
12. Legea vânătorii, articolul 1 litera (u), articolul 27 litera (a) și articolul 28.
13. Legea vânătorii, articolul 27 litera (b).
14. Legea vânătorii, articolul 27 literele (c) și (d).
15. Legea vânătorii, articolul 4 alineatul (1).
16. Contravențiile prevăzute de Legea vânătorii care conduc la retragerea permisului de vânătoare sunt (i) vânătoarea cu lațuri, ogarii; (ii) vânătoarea de specii de vânat strict protejate fără respectarea dispozițiilor legale; (iii) urmărirea vânatului rănit într-o altă rezervație de vânat aparținând unui alt gestionar fără acordul acestuia din urmă; și (iv) vânătoarea în afara perioadelor legale de vânătoare pentru anumite specii.
17. Pe baza autorizației individuale de vânătoare, pot fi vâdate exemplare din următoarele specii de vânat: capră neagră, căprior, cerb, cerb lopătar, marmotă, mistreț, muflon, șacal, vulpe, cocoș sălbatic și cocoș de munte.
Pe baza autorizației colective de vânătoare, pot fi vâdate exemplare din următoarele specii: bizam, enot, dihor comun, hermină, iepure de câmp, iepure de vizuină, jder, mistreț, nevăstuică, șacal, mistreț, vulpe, sitar de pădure, ciocârlie de câmp, cioară, cioară de semănătură, cioară, lișiță, fazan, cocoș sălbatic, găinușă de baltă, gâscă de vară, ferăstraș, graur și turturică.
18. Cum ar fi tulburarea liniștii faunei cinegetice în perioada de reproducere, menținerea în captivitate a vânatului sălbatic fără autorizație, neinformarea autorităților locale privind cadavrele speciilor de faună sălbatică de interes din fondul cinegetic, distrugerea sau îndepărtarea hranei speciilor de vânat.
19. Legea vânătorii, articolul 4 alineatul (2).
20. Legea vânătorii, articolul 1 litera (y) punctul (z).
21. Legea vânătorii, articolul 1 litera (af) și articolul 20 alineatul (1) punctul (2).
22. Legea vânătorii, articolul 13 alineatul (1).

23. Legea vânătorii, articolul 13 alineatul (2).
24. Legea vânătorii, articolul 13¹ alineatul (1).
25. Legea vânătorii, articolul 13 alineatul (2b).
26. Legea vânătorii, articolul 13 alineatul (2a).
27. Legea vânătorii, articolul 13 alineatul (3).
28. A se vedea Ordinul nr. 905 din 29 aprilie 2024, privind aprobarea cotelor de recoltă pentru specia căprior (*Capreolus capreolus*) pentru perioada 1 mai 2024-30 aprilie 2025, disponibil [aici](#). Practicienii trebuie să știe că aceste cote sunt actualizate înainte de fiecare sezon de vânătoare.
29. Legea vânătorii, articolul 14.
30. Legea vânătorii, articolul 13 alineatul (4).

Contactați-ne

Mai multe informații despre resălbăticire și problemele abordate în această notă de orientare sunt disponibile pe site-urile web ale [The Lifescape Project](#) și [Rewilding Europe](#).

Dacă aveți întrebări, vă rugăm să contactați:

Elsie Blackshaw-Crosby

E: elsie.blackshaw@lifescapeproject.org

Catarina Prata

E: catarina.prata@lifescapeproject.org

Mulțumiri

Mulțumiri Rewilding Romania pentru că a împărtășit experiențele lor practice de resălbăticire în România. Mulțumiri, de asemenea, Clifford Chance LLP pentru sprijinul juridic acordat în elaborarea acestei note informative.

Această publicație nu tratează neapărat toate subiectele importante și nu acoperă toate aspectele subiectelor pe care le abordează. Nu este concepută pentru a oferi consultanță juridică sau de altă natură. Nu ar trebui să presupuneți că studiile de caz se aplică situației dumneavoastră și vă recomandăm să solicitați consultanță juridică specifică.